

Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului
“Regele Mihai I al României” din Timișoara

FACULTATEA DE MANAGEMENT AGRICOL

Drd. POPESCU V. MARIUS

TEZĂ DE DOCTORAT

***CERCETĂRI PRIVIND ROLUL ACHIZITIILOR PUBLICE IN
SUSTINEREA MEDIULUI RURAL DIN JUDETUL GORJ***

Conducător Stiințific:

Prof.Univ.Dr. CSOSZ IOAN

Timișoara

2018

REZUMAT RESUME

Teza de doctorat intitulată „**Cercetări privind rolul achizițiilor publice în susținerea mediului rural din județul Gorj**” este structurată pe două părți, una de documentare științifică, una de cercetări proprii, ambele părți fiind materializate în șapte capitole.

Teza de față **își propune** să atragă atenția și să stimuleze interesul pentru această temă de actualitate. Prezenta teză de doctorat reprezintă o încercare de a oferi o imagine cât mai completă asupra problemicii dezvoltării rurale și a posibilității de susținere a acesteia prin modernizarea serviciilor publice și adaptarea legislației europene în domeniul achizițiilor publice, de a face o radiografie a situației existente și, pe baza concluziilor desprinse, de a veni cu unele propuneri pentru arealul ales spre aprofundarea cercetărilor.

Obiectivul general pe care mi l-am propus este studierea „**Cercetări privind rolul achizițiilor publice în susținerea mediului rural din județul Gorj**”, la baza acestuia stând o serie de obiective specifice:

- *spatiul rural-particularitati si componente;*
- *dezvoltare rurala-conditia dezvoltarii viitoare;*
- *stabilirea metodologiei cercetării;*
- *diagnoza spatiului rural romanesc;*
- *cercetari privind gradul de dezvoltare a mediului rural din judetul Gorj in corelare cu achizițiile publice;*
- *studiu de caz- influenta achizițiilor publice asupra dezvoltarii spatiului rural;*
- *propuneri de plan de masuri .*

Importanța și actualitatea temei rezidă din faptul că în România populația se confruntă cu cel puțin două mari probleme:

1.)-prima și cea mai gravă este cea economică – deoarece zona este încadrată cel puțin din trei puncte de vedere în zona defavorizată ;-zona monoindustrială; -zona montană; -zona rurală. Aceste fapte pînă la urmă duc la cea de a doua problemă a zonei.

2.)-scăderea populației active din zona datorită scaderii natalității și decăderea sporului natural al populației pe deoparte, dar și efectului migrator al populației active. Aici putem să afirmăm că indicatorul migrator este negativ, adică mai multe persoane părăsesc zona decît cei care sînt în zona. La cei care părăsesc zona, contribuie în primul rînd tineretul, care alege să migreze în centrele mari din România sau chiar în afara granițelor țării.

La nivel general etapele parcurse au fost:

1. *Formularea temei de cercetare și a ipotezelor de lucru.* Nu de puține ori în această etapă se efectuează studii sumare preliminare, precum și o intensă informare și documentare.

2. *Fixarea calendarului de lucru,* respectiv stabilirea cât mai exactă a datelor inițiale și finale ale tuturor etapelor proiectului. Aici este foarte importantă distincția între activitățile care trebuie desfășurate obligatoriu într-o ordine cronologică și activitățile care se pot desfășura simultan.

3. *Recoltarea datelor* din surse primare sau secundare. Culegerea datelor primare se realizează prin trei metode principale: observarea, ancheta și experimentul.

4. *Prelucrarea informațiilor* utilizează fie metode descriptive, constând în simpla triere a răspunsurilor obținute și determinarea unor parametri ai colectivităților investigate, fie metode cauzale care pun în evidență relații de interdependență între variabilele de marketing supuse cercetării.

5. *Prezentarea rezultatelor* are loc sub forma raportului final al cercetării care cuprinde de regulă cinci părți: preambulul, rezumatul, concluziile și recomandările, studiul propriu-zis și anexele.

Concret, principalele activități specifice cercetării desfășurate în cadrul acestui studiu sînt:

- Cercetare teoretică (identificarea și evaluarea surselor de informații, culegerea și analiza de informații secundare, pregătirea cadrului teoretic). Pe parcursul acestor faze, prin metoda analizei documentelor, sunt evaluate datele diferitelor surse statistice.

- Evidențierea gradului de dezvoltare a domeniului studiat într-un areal specific.

- Propuneri concrete pe baza informațiilor obținute.

Prima parte a tezei, cea a cercetărilor bibliografice, cuprinde două capitole. Primul capitol „**Spațiul rural-particularități și componente**” face o introducere în tematica bibliografică a tezei, urmărind particularitățile specifice ale mediului rural.

Definirea clară a ruralului este însă un demers greu de realizat, el fiind un termen generic, care acoperă realități foarte diferite. Studiarea și implicit definirea ruralului s-a realizat în etape și de pe poziții diferite, totul subsumându-se efortului de înțelegere a unei realități deosebit de complexe. Succesul noțiunilor utilizate stă în claritatea lor aparentă: frecvent, termenul „rural” este înțeles ca desemnând o entitate fizică, economică, socială și culturală aflată în „contrapartidă” cu urbanul. Desigur criteriile pentru definirea caracterului urban sau rural al unei colectivități sau spațiu relevă diferite concepții adoptate, care, sintetic, se pot rezuma la trei: economic, sociologic și geografic.

- Economic, mediul rural se caracterizează prin predominarea activităților agricole și a industriei de prelucrare, spațiul rural având ca funcție esențială specifică producția agricolă.

- Sociologic, societatea rurală se caracterizează printr-un specific al modului de viață, comportament și un sistem de valori distincte față de cel urban.

- Geografic, mediul rural se diferențiază prin modul de ocupare a spațiului, modul de locuire, grupat sau dispersat.

Potrivit definiției OCDE, în prezent, aproximativ o cincime din populația UE trăiește în zonele rurale care reprezintă aproape jumătate din teritoriul UE-28. În conformitate cu cele mai recente statistici comunitare, actualmente, în UE există 12 milioane de fermieri, iar agricultura și industria agroalimentară – care este foarte dependentă de sectorul agricol pentru aprovizionare - reprezintă 6 % din PIB-ul comunitar generând, totodată, 46 de milioane de locuri de muncă. Satele din Uniunea Europeană sânt de asemenea defavorizate, din punct de vedere al veniturilor, comparabil cu centrele urbane. Astfel, conform unor rapoarte redactate de mai multe instituții europene, veniturilor locuitorilor din sate sânt mai mici cu o treime decât ale orașenilor, serviciile sânt mai puțin dezvoltate, iar accesul la [Internet](#) mai restrâns. Tendințele care marchează zonele rurale vor determina o scădere drastică atât a numărului de persoane angajate în agricultură, cât și a exploatațiilor. Din punct de vedere al venitului și al ocupării regionale, agricultura (și silvicultura) nu vor mai reprezenta baza economiei rurale a U.E. În medie, 5,5% din populația ocupată va fi angajată în acest sector, iar cifra va fi mai mare de 20% în foarte puține regiuni. Tendința pe termen lung va fi marcată de o nouă scădere a numărului agricultorilor, cu o rată de 2-3% pe an. Noile activități și sursele de venituri se vor realiza în exploatații și în afara acestora. Printre altele, producția de materii prime reînnoibile destinate folosințelor nealimentare în anumite sectoare ale pieței sau în sectorul energetic, poate reprezenta o nouă șansă pentru agricultură și silvicultură și contribuie la crearea de locuri de muncă în zona rurală. În cursul anilor următori, se va acorda o importanță crescândă realizării dezvoltării durabile a zonelor rurale, răspunzând astfel exigențelor în materie de servicii ecologice.

În conformitate cu cele mai recente statistici comunitare, actualmente, în UE există 12 milioane de fermieri, iar agricultura și industria agroalimentară – care este foarte dependentă de sectorul agricol pentru aprovizionare - reprezintă 6% din PIB-ul comunitar generând, totodată, 46 de milioane de locuri de muncă. Agricultura și silvicultura reprezintă 77% din utilizarea terenurilor în Uniunea Europeană. Performanțele de mediu ale agriculturii pentru conservarea și ameliorarea resurselor naturale în ultimii ani sunt diferite. Cele 12 noi state membre adaugă aproximativ 55 de milioane de hectare de teren agricol la cel 130 de milioane de hectare din vechea Europă a celor 15, o creștere de 40%, deși producția în Europa celor 27 de state va crește cu doar 10–20% pentru majoritatea produselor. Aceste date confirmă că marele potențial de producție agricolă al noilor state membre este încă departe de a fi utilizat pe deplin. Tendințele care

marchează zonele rurale vor determina o scădere drastică atât a numărului de persoane angajate în agricultură, cât și a exploatațiilor. Din punct de vedere al venitului și al ocupării regionale, agricultura (și silvicultura) nu vor mai reprezenta baza economiei rurale a U.E. În medie, 5,5% din populația ocupată va fi angajată în acest sector, iar cifra va fi mai mare de 20% în foarte puține regiuni. Tendința pe termen lung va fi marcată de o nouă scădere a numărului agricultorilor, cu o rată de 2-3% pe an.

Ruralul modern este rezultatul unui proces complex, cu continuități și discontinuități, care a început cu multe decenii în urmă și continuă și astăzi. Modelele noi de viață iau locul celor tradiționale iar modernizarea satelor, a societăților rurale înseamnă transformarea tuturor componentelor acestui spațiu social. Este un proces care are loc în contextul unui "rural" modernizat, aflat sub influența "urbanizării" și a civilizației industriale. Menținându-și, în schimb, procesul de modernizare prin caracteristicile sale, are o serie de implicații pozitive:

a) nu suprimă cadrul tradițional, nu elimină valorile și, în general "semnele" distinctive, individualizante ale așezărilor rurale, ci le valorifică, le integrează "noului mediu" ecologic și socio-cultural;

b) presupune un schimb echilibrat de elemente între sat și oraș, un "metabolism" optim pentru cele două tipuri de societate, o aculturație, o confruntare sau o "construcție culturală" în măsură să favorizeze dezvoltarea specifică a celor două medii sociale;

c) vizează mai mult aspectele calitative ale vieții sociale (habitatul, modelele culturale etc.);

d) modernizarea ruralului operează o delimitare relativ exactă dintre tradiție și tradiționalism, între experiență și rutină, reușind să surprindă acea suplețe lăuntrică a satului de a accepta inovația, raportând-o la tradiție;

e) modernizarea permite ritmuri de dezvoltare apropiate în toate domeniile și palierele societății (economic, social, cultural);

f) modernizarea tinde să devină "universală" și permanentă afectând atât satul, cât și orașul, atât ruralul din zona de influență urbană cât și "ruralul profund, adică din afara zonelor suburbane sau periurbane".

Al doilea capitol al tezei „**Dezvoltarea rurală**” urmărește evidențierea aspectelor reprezentative privitoare la dezvoltarea rurală, luând în calcul clarificarea conceptuală, principalele etape ale evoluției dezvoltării rurale la nivel european, trăsăturile și principiile fundamentale dezvoltării rurale și elementele mediului rural pe care se sprijină dezvoltarea rurală.

În preocupările U.E., dezvoltarea rurală ocupă un loc distinct, extrem de important, ca efect al conștientizării pericolului care amenință identitatea culturală, resursele naturale și viabilitatea spațiului rural. Justificăm prezența punct plecând de la o afirmație, oarecum celebră, care spune că ruralul trebuie gândit din perspectiva începutului, nu ca pe o rezolvare a problemelor din viitorului și ca zona rurală nu trebuie să fie privită numai ca o problemă, ci și ca o posibilitate. De-a lungul timpului dezvoltarea rurală a evoluat, la ora actuală regăsindu-se o multitudine de forme și concepte. Viitorul regiunilor rurale depinde în fond de trei factori:

1. posibilitățile păstrării și creșterii numărului locurilor de muncă;
2. direcția și amploarea viitoare a migrării populației (tineri, pensionari, turiști) între sat și oraș;
3. caracterul reglementărilor locale, regionale și naționale.

În Europa, expresia „local development” este cea mai întâlnită, iar accentul care se pune pe acei actori ce pot contribui la susținerea dezvoltării rurale este unul deosebit, motivele fiind acelea că:

- adună și combină resursele umane și financiare disponibile;

- asociază actori în jurul proiectelor colective pentru a realiza îmbunătățirea competitivității economice a zonei rurale;

- consolidează dialogul și cooperarea între diferiți actori rurali;

- facilitează, prin interacțiunea diferiților parteneri, procesul de adaptare și schimbare din sectorul agricol (de exemplu produsele de calitate, lanțuri alimentare) integrarea preocupărilor legate de mediu, diversificarea economiei rurale și calitatea vieții.

Printre trăsăturile specifice ale dezvoltării rurale putem aminti următoarele:

– Antropocentrism. În centrul dezvoltării rurale stă omul, respectiv comunitatea de oameni care trăiește la țară.

– Complexitate. Direcții specifice de dezvoltare: dezvoltarea agriculturii, dezvoltarea infrastructurii locale, dezvoltarea întreprinderilor, dezvoltarea comunității, dezvoltarea resurselor umane, ocrotirea mediului, cultivarea tradițiilor culturale, programe sociale etc.

– Caracter de microregiune. Cadrul teritorial fixat oferă transparență programelor de dezvoltare rurală. Prioritățile și strategiile de dezvoltare sunt determinate de situația microregiunii date, de sursele ei ecologice, economice, umane, de tradițiile culturale etc.

– Activitate cu mai mulți participanți. Participanții activi importanți ai programelor de dezvoltare a microregiunilor sunt administrațiile locale, organizațiile civice, întreprinderile și specialiștii.

– Bazat pe principii. Dezvoltarea regională în UE se bazează pe principiile enunțate în Declarația de la Cork.

Pentru perioada 2014-2020, au fost stabilite trei obiective principale ale dezvoltării rurale la nivel european:

- producția alimentară viabilă: să contribuie la securitatea alimentară prin sporirea competitivității agriculturii UE, oferind în același timp mijloacele pentru abordarea provocărilor cu care se confruntă sectorul de profil în ceea ce privește perturbările pieței și funcționarea lanțului alimentar;

- gestionarea durabilă a resurselor naturale și politicile climatice: să asigure viabilitatea pe termen lung și potențialul agriculturii UE prin protejarea resurselor naturale de care depinde producția agricolă;

- dezvoltarea teritorială echilibrată: să contribuie la dezvoltarea socioeconomică a zonelor rurale, promovând în același timp condițiile adecvate pentru protejarea diversității structurale pe întregul teritoriu al UE.

Partea a doua, cea a cercetărilor proprii debutează cu al treilea capitol al tezei, „**Metodologia cercetării**”, capitol consacrat materialului și metodologiei de analiză. S-a considerat oportună stabilirea unei metodologii coerente de analiză, respectiv definirea terminologiei specifice și a unor indicatori care cuantifică starea, caracteristicile și potențialul socio-economic. S-au clarificat:

- Descrierea succintă a scopului și obiectivelor propuse ale tezei
- Etapele cercetării și sursele de informare
- Localizarea cercetărilor în timp și spațiu.

Al patrulea capitol al tezei „**Diagnoza spațiului rural românesc**” are la bază mai multe linii directoare:

- delimitarea principalelor caracteristici ale agriculturii românești și tipologia sistemelor agricole.

- identificarea tipologiei sistemelor agricole contemporane.

Agricultura a fost cea mai importantă ramură a producției materiale până la al doilea război mondial și continuă să ocupe un loc important în economia și politica țării noastre. România este o țară industrial agrară și dorește să își modernizeze economia, în principal prin expansiunea industriei și serviciilor, dar agricultura reprezintă în acest moment un sector prioritar, ce trebuie să se integreze treptat în economia națională și să își sporească rolul în antrenarea și structurarea acesteia. Potențialul pedoclimatic ridicat, existența unei industrii de producere a materialului agricol, care cu puțin efort ar putea ajunge competitivă, capacitatea de export, fac ca agricultura să constituie un sector de mare importanță pentru economia românească. În etapa de tranziție la economia de piață și în perspectivă, agricultura are alături de industria alimentară și turism o contribuție specială la relansarea economică și la echilibrarea schimburilor externe.

Economia politică repetă fără încetare că accelerarea dezvoltării economice este strict raportată la producerea și utilizarea surplusului economic. Această afirmație, deși unanim acceptată, ascunde totuși profunde dezacorduri cu privire la sensul cuvintelor și al realităților pe care le desemnează, dezacorduri pe care le vedem cristalizându-se în discuțiile teoretice și luptele politice asupra originilor și destinațiilor sectoriale ale surplusului economic. Agricultura rămâne, totuși, ramura cea mai importantă în care se

obțin produse destinate direct consumului alimentar ceea ce o situează în prim planul ierarhiei activităților care se desfășoară la scară socială. Prin produsele agricole primare și procesate pe care le oferă, agricultura asigură securitatea alimentară a populației și, prin aceasta, contribuie la asigurarea independenței politice a țării, lucru deosebit de important nu numai în era blocurilor militare și politice ci și în epoca actuală, dată fiind multiplicarea relațiilor internaționale și creșterea rolului pe care fiecare țară îl joacă în viața internațională, indiferent de mărimea ei geografică sau de dimensiunea ei economică.

La nivel macro-economic, analiza condițiilor creșterii potențialului economic implică înțelegerea modului de formare a surplusului economic în cadrul proceselor de producție și mai ales a modului în care este ulterior folosit, investit sau risipit. Tocmai de aceea trecem peste definirea conceptului de surplus economic, abordând în continuare aspectele pragmatice legate de crearea surplusului, apoi absorbția, economisirea și investirea profitabilă a acestuia. În termeni pragmatici, problematica complexă a surplusului economic gravitează de fapt în jurul a trei întrebări fundamentale:

- *care sector de activitate contribuie cel mai mult la crearea surplusului economic;*
- *care sector de activitate absoarbe cea mai mare parte a surplusului;*
- *cum se explică că sectoarele de creare și cele de absorbție a surplusului pot să nu fie aceleași.*

Dezvoltarea și modernizarea agriculturii determină adâncirea diviziunii muncii, a specializării și implicit, apariția și manifestarea unor sisteme agricole noi, alternative la cele existente în prezent. Sistemele din agricultură reprezintă unități funcționale ale biosferei, ale cadrului natural și social-economic, create pentru obținerea producției vegetale și animale, dirijate, controlate și conduse de cultivator. Sistemele agricole trebuie echilibrate din punct de vedere economic, dar având la bază solide fundamente ecologice, legătura strânsă dintre om și natură, adoptarea judicioasă a procedeelelor industriale de cultivare a pământului și plantelor în diferite condiții de climă și sol, cu menținerea unor recolte bogate și a unei productivități sporite a muncii. Toate sistemele agricole, mai vechi sau mai noi pun în ecuația evoluției lor viitoare același criteriu suprem: sănătatea omului. Acest criteriu presupune realizarea a două obiective: securitatea alimentară și protecția mediului.

Principalele sisteme agricole practicate astăzi pe plan mondial sunt:

1. Agricultură tradițională sau familială;
2. Agricultură intensivă sau industrială;
3. Agricultură biologică;
4. Permacultura;
5. Agricultură durabilă;
6. Agricultură ecologică.

Fiecare sistem agricol abordează diferențial aceste deziderate majore. În funcție de o multitudine de factori cum ar fi:

- gradul de dezvoltare general al economiei;
- abundență, calitate, și accesibilitate resurselor din agricultură;
- relațiile și structurile de producție;
- puterea de absorbție a consumatorilor;
- nivelul de civilizație, etc.

Capitolul cu numărul cinci al tezei „**Cercetări privind gradul de dezvoltare a mediului rural din județul Gorj în corelare cu achizițiile publice**” urmărește

- Fondul funciar și proprietatea de stat, privată și publică;
- Sistemul de achiziții publice din România;
- Actori importanți care contribuie la dezvoltarea rurală la nivel european;
- PNDR 2014-2020-program de finanțare a dezvoltării rurale românești.

Suprafața agricolă deținută de România pe locuitor este de 0,64 hectare, aproape dublu față de media țărilor U.E.-15, niveluri apropiate de țara noastră înregistrând doar Spania și Franța de 0,62

hectare/locuitor, deci putem constata că potențialul agricol al României este foarte mare în condiții de performanță și eficiență.

În ceea ce privește dinamica utilizării terenurilor agricole se constată că în ultima jumătate de secol a avut loc o stabilizare a acestei structuri, fiind realizată o restructurare a modului de folosință a terenurilor agricole în sensul creșterii folosințelor intensive în cadrul unor masive funciar – economice, crearea unor unități teritoriale de bază (ferme, sole, tarlale, parcele) de dimensiuni și forme optime exploatare, stabilirea unei structuri a culturilor în concordanță cu prevederile zonării producției agricole, în cadrul unor sisteme raționale de agricultură.

Începutul anului 1990 găsește terenul agricol din România aflat în cea mai mare parte în proprietate publică. Prioritatea politicii agricole din România la acea dată a devenit retrocedarea pământului către vechii săi proprietari, deposedați de pământul lor în urma colectivizării forțate din anii 1950. Principalele coordonate ale acțiunii în sectorul agricol au fost:

- decolectivizarea și restituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor (eliminarea cooperativelor agricole de stat – CAP-urilor);
 - privatizarea întreprinderilor agricole de stat (IAS-urilor) și concesionarea terenului public.
- Primul pas în ceea ce privește reformarea proprietății agricole a fost făcut prin intrarea în vigoare a Legii nr. 15/1990 privind societățile comerciale. Sub incidența ei au intrat IAS-urile, care astfel au devenit Societăți Comerciale. După această transformare a statutului lor, ele au fost supuse privatizării, fiind incluse în procesul mai cuprinzător de privatizare a activelor statului, fiind administrat de Fondul Proprietății de Stat (FPS).

Efectul Legii 18/1991 a fost apariția a trei tipuri de proprietate asupra terenurilor: domeniul public, domeniul privat al statului și domeniul privat al persoanelor publice. Reforma funciară realizată în România a modificat în totalitate structura de proprietate a fondului funciar, astfel că suprafața totală a țării de 23.839,1 hectare, prezintă următoarea structură:

- 71% în proprietate privată, iar 29% este domeniul public al statului;
- suprafața agricolă de 14709,3 hectare este proprietate privată în proporție de 95,1% iar 4,9% aparține domeniului public al statului;
- suprafața forestieră de 6314,9 hectare este proprietate privată în proporție de 25% iar domeniului public al statului îi aparține 75% din suprafață.

Proprietatea de stat și cea privată nu mai trebuie să se opună una alteia, ci să constituie un tot unitar, având un singur scop comun: modernizarea agriculturii românești.

Principalele tipuri de exploatare agricole care s-au constituit și au funcționat îndată ce au beneficiat de condiții legale, au fost:

- ✓ gospodăriile agricole individuale (gospodăriile țărănești privat-familiale) ;
- ✓ asociațiile agricole;
- ✓ societățile agricole (constituite pe baza Legii nr. 36/1991);
- ✓ societățile agricole comerciale (Legea nr. 31/1990).

Unele forme de organizare sunt reconstituiri ale unor „modele” din trecutul mai îndepărtat (gospodăriile agricole individuale), altele conțin reminiscențe din trecutul mai apropiat (formele asociative și societățile agricole comerciale cu capital integral sau majoritar de stat).

De mai bine de 10 ani, peste 98% a producției agricole românești se obține în sectorul privat și totuși acesta nu s-a dovedit a fi cadrul favorabil formării și funcționării unei piețe concurențiale. Cauzele se regăsesc în starea de subzistență a agriculturii țărănești, datorată slabei înzestrări tehnico-materiale și cu lipsa unui management corespunzător au condus la un declin constant al producției agricole. Structura producției agricole s-a schimbat semnificativ în ultimii 12 ani. Astfel, plecând de la o structură relativ echilibrată în 1990 (53% produse vegetale și 47% produse animale), s-a ajuns în perioada 1991 – 1998 la una în care în medie, produsele vegetale dețineau 60%, iar cele animale 40%. În 2010, proporția s-a mai îmbunătățit, acesta fiind de 58%, respectiv 42%, iar în anul 2015 producția vegetală a ajuns la 60,2 %, iar cea animală la 38,3%.

Achizițiile publice joacă un rol important în canalizarea fondurilor structurale și de investiții europene. Se estimează că aproximativ 48 % din fondurile structurale și de investiții europene sunt cheltuite în cadrul achizițiilor publice. În statele membre, proiectele cofinanțate de fondurile UE trebuie să respecte normele aplicabile în materie de achiziții publice, care garantează cel mai bun raport calitate-preț și o concurență loială pe piață. Transparența și integritatea în cadrul procedurilor relevante sunt, de asemenea, esențiale pentru menținerea încrederii cetățenilor în autoritățile publice. Din toate aceste motive, implementarea corectă și consecventă a normelor în materie de achiziții publice duce la obținerea de beneficii în termeni de eficiență și de eficacitate pentru toate părțile implicate.

Capitolul cu numărul șase, „**Proiectarea strategiei de dezvoltare durabilă în arealul Tîrgu-Jiu**” urmărește:

- Concluzii preliminare privind nevoia de finanțare a zonei studiate;
- Identificarea unor domenii de activitate ce trebuie luate în calcul în cazul dezvoltării rurale durabile viitoare;
- Proiectarea strategiei de dezvoltare rurală durabilă a arealului Tîrgu-Jiu.

În prezent, 90% din totalul localităților rurale nu beneficiază de o rețea de canalizare și nici nu au stație de epurare a apei. Doar 10% dintre localități sunt racordate la rețele de apă și canalizare. Dacă, în ultimii doi ani, în mai multe localități din zona au fost demarate proiecte vizând rețele de apă, în ceea ce privește canalizarea, acesta este încă un vis greu de pus în practică.

Producătorii din zona sunt, de asemenea, dependenți de firmele care dețin monopolul principalelor materii prime și materiale necesare procesului de producție și pe care le comercializează la prețuri foarte mari, cu plata la termen. Dacă termenul este depășit, prețurile pot fi majorate cu până la 15%.

Sub presiunea creditelor cu plata la termen contractate, producătorii se găsesc adesea într-o situație fără ieșire și acceptă aceste prețuri. Din veniturile încasate, cei mai mulți dintre producători nu își recuperează nici măcar cheltuielile de producție, astfel că de profit, care este, de altfel, rațiunea oricărei activități economice, nici nu poate fi vorba.

Marea șansă pentru dezvoltarea localităților din mediul rural pare să fie reprezentată, după aderare, de Programul Național pentru Dezvoltare Rurală, prin care se dau, pe bază de proiecte, bani europeni din Fondul European pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală. Acesta este un instrument de finanțare creat de Uniunea Europeană pentru a sprijini țările membre în implementarea Politicii Agricole Comune-adică a seturilor de reguli și mecanisme menite să reglementeze producerea, procesarea și comercializarea produselor agricole în Uniunea Europeană.

Pe baza concluziilor preliminarilor desprinse s-a elaborat în partea a doua a capitolului o strategie de dezvoltare rurală durabilă pentru arealul Tîrgu-Jiu.

Ultimul capitol al tezei „**Studiu de caz-influența achizițiilor publice asupra dezvoltării spațiului rural**” urmărește trasarea unor concluzii cu privire la gradul de satisfacție a populației cu privire la fondurile europene.

Concluziile cercetării se împart în cele două direcții date de obiectivele de la care s-a pornit și anume tipologia gospodăriilor din localitate și opinia acestora vis-à-vis de aceasta.

Subiecții provin din mediul economic al zonei studiate. Au vîrsta cuprinsă între 20 și 60 de ani sunt atît barbati cit si femei avînd situatii familiale diferite si au venituri cuprinse între 500-1500\$ și peste. Acești oameni și-au format o părere foarte bine conturată despre achizițiile publice și despre mediul economic. Se poate afirma că sunt nemulțumiți de starea actuală din economie și doresc o schimbare vizînd îmbunătățirea climatului economico-social. Avînd în vedere cele constatate sunt dispusi să ajute sau chiar să se implice în îmbunătățirea vieții economice a zonei. Pentru a face ca lucrurile să meargă mai bine, recunosc că nu cunosc întreaga legislație a achizițiilor publice și cred că cel mai util ar fi înființarea unor ONG-uri în vederea informării și ajutorului în scopul întocmirii unui ghid în privința informării și îndrumării în domeniul achizițiilor publice

Dintre problemele menționate, singura relevantă proiectului este lipsa de informații disponibile despre achizițiile publice. Celelalte sunt în general probleme generice, ce nu au un impact semnificativ asupra comunității și a economiei zonei.

Lucrarea de față reprezintă o încercare de a oferi o imagine cât mai completă asupra problematicei caracteristice zonei luate în studiu, de a face o radiografie a situației existente din punct de vedere economic, social, ecologic și cultural, de a propune soluții de diminuare a decalajelor înregistrate în această zonă, de a scoate în evidență că dezvoltarea turistică a acestui teritoriu poate constitui o cale relansare economică a zonei. În aceste condiții, prezenta lucrare abordează o temă de actualitate și de importanță majoră. Teza de față își propune să atragă atenția și să stimuleze interesul pentru această temă de actualitate.

Teza se încheie cu o serie de concluzii și propuneri, și cu o amplă bibliografie, adecvată tematicii supuse analizei.